

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 618/2020-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 2. decembra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Libora Duľu a Ladislava Duditša (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Rybár, s. r. o., Kuzmányho 29, Košice, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Peter Rybár, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 204/2018 z 1. augusta 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Obsah ústavnej sťažnosti, sťažnostná argumentácia a návrh rozhodnutia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. mája 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“)

a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 204/2018 z 1. augusta 2019 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a priložených príloh vyplýva, že sťažovateľka vystupovala v procesnom postavení žalobkyne proti žalovanej obchodnej spoločnosti BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA konajúcej na území Slovenskej republiky prostredníctvom BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, pobočky zahraničnej banky (ďalej len „žalovaná“) z titulu vydania bezdôvodného obohatenia.

3. Právna predchodkyňa žalovanej uzatvorila so sťažovateľkou 13. októbra 2008 zmluvu o spotrebiteľskom úvere, súčasťou ktorej bola aj rozhodcovská doložka. Z dôvodu neplnenia zmluvných podmienok Rozhodcovský súd v Bratislave 8. marca 2012 vydal rozhodcovský rozsudok pod č. 3704/11 (ďalej len „rozhodcovský rozsudok“), ktorý bol podkladom na následné exekučné konanie vedené proti sťažovateľke ako povinnej. V exekučnom konaní došlo k uspokojeniu žalovanej. Vymožená suma predstavovala sumu poskytnutého úveru – istinu spolu s úrokmi a poplatkami.

4. Žalované bezdôvodné obohatenie sťažovateľka založila na dvoch základných dôvodoch. Prvým bol ten, že podľa jej názoru neexistoval hmotnoprávny nárok žalovanej na prijatie úrokov a poplatkov, pretože zmluva o spotrebiteľskom úvere je bezúročná a bez poplatkov. Druhým bol jej argument, že rozhodcovský rozsudok bol vydaný na základe neplatnej rozhodcovskej doložky, rozhodcovský súd nemal právomoc na vydanie takéhoto rozsudku, a preto ide o nulitný akt a ani už ukončené exekučné konanie nemôže založiť právny nárok žalovanej na prijaté plnenie.

5. Okresný súd Žiar nad Hronom (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 6 C 32/2015-156 z 24. júna 2016 (ďalej len „rozhodnutie súdu prvej inštancie“) žalobu zamietol. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 14 Co 36/2017-229 z 24. apríla 2018 (ďalej len „rozhodnutie odvolacieho súdu“) potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie. Sťažovateľka proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podala

dovolanie, prípustnosť ktorého odvodzovala od existencie dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), t. j. namietala nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom odôvodnené odklonom od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

6. Najvyšší súd napadnutým rozhodnutím odmietol dovolanie so záverom, že krajský súd sa neodklonil od ustálenej praxe dovolacieho súdu, závery krajského súdu, naopak, potvrdzujú aj sťažovateľkou namietané rozhodnutia najvyššieho súdu, pričom krajský súd argumentoval, že spôsobilosť rozhodcovského rozsudku byť exekučným titulom už bola skúmaná exekučným súdom, sťažovateľka v rámci vedenia exekučného konania nič nenamietala, veriteľ prijal plnenie v riadne vedenom exekučnom konaní, teda nebola naplnená ani jedna zo skutkových podstát nesúcich znaky bezdôvodného obohatenia. Uvedený záver najvyššieho súdu zasiahol do základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

7. Sťažovateľka poukazuje rozsiahlo na rozhodovacia činnosť najvyššieho súdu (uznesenia sp. zn. 4 MCdo 6/2012, sp. zn. 6 MCdo 9/2012, sp. zn. 6 MCdo 14/2012), z ktorej vyplýva, že rozhodnutie vydané orgánom verejnej moci, ktorý na to nemal právomoc, je rozhodnutím nulitným, z právneho hľadiska neexistujúcim a nezaväzujúcim. Rozhodcovská doložka ako neprijateľná zmluvná podmienka je neplatným dojednaním a nemôže založiť právomoc rozhodcovského súdu rozhodovať v spotrebiteľských sporoch. Nedostatok právomoci rozhodcovského súdu odvíjajúci sa od neexistencie či neplatnosti rozhodcovskej zmluvy má v spotrebiteľskej veci za následok materiálnu nevykonateľnosť rozhodcovského rozsudku v zmysle jeho nezáväznosti (uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 31/2013 a sp. zn. 6 ECdo 199/2013). Takýto rozhodcovský rozsudok nezakladá ani prekážku *res iudicata* (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 458/2014 z 27. augusta 2015, podobne I. ÚS 25/2014). Z tohto dôvodu bolo povinnosťou okresného súdu, resp. následne krajského súdu preskúmať spôsobilosť exekučného titulu, na podklade ktorého bolo exekučné konanie vedené. Sťažovateľka uvádza, že „*Ak tak neučinili, došlo minimálne na strane odvolacieho súdu k odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho*

súdu...“. Dovolací súd tento odklon neidentifikoval, čím zasiahol do sťažovateľkou označených práv.

8. Vo vzťahu k možnému vzniku bezdôvodného obohatenia žalovanej poukázala sťažovateľka na uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 7 Cdo 85/2013: *„Ak sa totiž domáha vrátenia plnenia ten, kto plnil povinnosť uloženú mu súdom, závisí dôvodnosť jeho návrhu na splnenie povinnosti vrátiť plnenie od toho, či právny dôvod jeho plnenia spočíval na reálne existujúcom hmotnoprávnom základe. Ak právny dôvod plnenia podľa hmotného práva tu bol, tak potom trvá naďalej, bez ohľadu na to, či právoplatný a vykonateľný rozsudok (ktorý toto právo deklaroval) bol či nebol zrušený. Otázka, či tu bola povinnosť plniť podľa hmotného práva a rozsah tejto povinnosti rieši súd v konaní o návrhu na vydanie bezdôvodného obohatenia ako predbežnú. Zrušením rozhodnutia, na základe ktorého bolo plnené, by došlo k bezdôvodnému obohateniu toho, komu bolo plnené len vtedy, ak by právny dôvod plnenia reálne nespočíval v hmotnom práve.“*

9. Okrem uvedenej judikatúry sťažovateľka poukazuje aj na rozhodnutia odvolacích súdov zaoberajúcich sa možnosťou prieskumu rozhodcovského rozsudku nielen v exekučnom konaní a s tým súvisiacou prekážkou *res iudicata*, ako aj otázkou účinkov právoplatne ukončeného exekučného konania na existenciu samotného hmotnoprávneho nároku, ktorý sa vymáhal. Ide o rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 12 Co 548/2015 z 31. júla 2017, rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 7 Co 347/2016-195 z 22. februára 2017, rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6 Co 140/2015 z 24. júna 2015, uznesenie krajského súdu sp. zn. 17 Co 635/2015 z 30. júna 2016: *„Odvolací súd poukazuje na rozsudok Veľkej komory občianskoprávneho a obchodného kolégia z 23.04.2014 sp. zn. 31Cdo 3309/2011 (23Cdo 2174/2014) Najvyššieho súdu Českej republiky, ktorý vyvodil, že ak žalovaný - či už dobrovoľne alebo vo vykonávacom konaní - splní na základe právoplatného rozsudku uloženú povinnosť, potom v prípade, že táto povinnosť podľa hmotného práva skutočne existovala, zaniká splnením; ak táto povinnosť neexistovala, získava žalobca na úkor žalovaného bezdôvodné obohatenie. To platí bez ohľadu na to, aký motív (pohnútka) vedie odporcu na splnenie uloženej povinnosti.“* Ide tiež o uznesenie krajského súdu sp. zn. 17 Co 19/2015 z 30. júna 2016: *„... k skúmaniu právomoci*

rozhodcovského súdu v tomto smere môže súd pristúpiť nielen v exekučnom konaní, ale prejudiciálne aj v občianskom súdnom konaní a to v spotrebiteľskej veci aj bez návrhu.“

10. Na základe uvedeného sťažovateľka žiada ústavný súd, aby nálezom vyslovil porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu, ktoré žiada zrušiť a vec vrátiť späť na ďalšie konanie. Sťažovateľka si uplatňuje aj nárok na náhradu trov konania.

II.

Právomoc ústavného súdu a relevantná právna úprava

11. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

12. Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

13. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

14. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

15. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

16. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

17. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

18. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh ústavný súd ustálil, že jej podstatou je tvrdené porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým

rozhodnutím najvyššieho súdu. K porušeniu sťažovateľkou označených práv malo podľa jej mienky dôjsť tým, že najvyšší súd neidentifikoval, že súdy nižších stupňov sa odklonili od ustálenej praxe dovolacieho súdu, odmietli sa zaoberať hmotnoprávnou stránkou sťažovateľkou žalovaného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Sťažovateľka je toho názoru, že neplatná rozhodcovská doložka spôsobila, že rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul bol aktom ničotným, preto na jeho základe nemohla žalovaná prijať plnenie, hoci aj v exekučnom konaní. Vedenie exekučného konania ani skutočnosť, že sťažovateľka sa v tomto konaní nebránila dostupnými právnymi prostriedkami, podľa sťažovateľky nezakladajú hmotnoprávny nárok na prijatie plnenia žalovanou, čo bolo súdmi ignorované.

19. Ústavný súd pred samotným posúdením napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu konštatuje, že obsah ústavnej sťažnosti je pomerne široký a spochybňuje skôr právne posúdenie vecí všeobecnými súdmi ako také, nie otázku, či o dovolaní sťažovateľky rozhodol najvyšší súd spôsobom naplňujúcim záruky v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. Pre posúdenie udržateľnosti záverov najvyššieho súdu sa ústavný súd oboznámil aj s dovolaním podaným sťažovateľkou na účely vymedzenia ústavnoprávneho prieskumu napadnutého rozhodnutia o dovolaní.

20. Sťažovateľka formulovala prípustnosť dovolania existenciou dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, teda namietala, že závery odvolacieho súdu sa odklonili od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Konkrétne sťažovateľka rozporovala, že nepodanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku nespôsobuje zánik nárokov vyplývajúcich z platného hmotného práva. Pasivita spotrebiteľa v rozhodcovskom, ako aj exekučnom konaní neznamená konvalidáciu nulitného aktu a nemá vplyv na hmotné právo. Je bez právneho významu, akou formou dôjde k vzniku bezdôvodného obohatenia. Súdy nižších stupňov mali vyhodnotiť rozhodcovskú doložku ako nulitný akt a vecne sa zaoberať nárokom vyplývajúcim z hmotného práva.

21. Už uvedenú argumentáciu konfrontovala s rozhodnutiami najvyššieho súdu, jednotlivých krajských súdov a rozhodnutiami ústavného súdu, ktoré citovala aj v podanej ústavnej sťažnosti a z ktorých vyvodila, že rozhodcovský rozsudok vydaný na podklade neplatnej rozhodcovskej doložky je aktom nulitným, nemožno mu priznať žiadne

hmotnoprávne alebo procesnoprávne účinky. Plnenie získané na základe nulitného aktu je potrebné považovať za bezdôvodné obohatenie.

22. Najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí v prvom rade uviedol, čo považuje za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu poukazom na judikát R 71/2018, pričom do praxe dovolacieho súdu nepatria rozhodnutia ústavného súdu, jednotlivých krajských súdov, rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky ani Európskeho súdu pre ľudské práva.

23. Ďalej po rozbere rozhodnutí najvyššieho súdu, ktoré najvyšší súd akceptoval ako vlastnú ustálenú rozhodovaciu prax, najvyšší súd zhrnul, že odvolací súd sa neodklonil od podstaty všeobecných právnych záverov citovaných rozhodnutí. Nepoprel, že rozhodnutie rozhodcovského súdu vydané na podklade neplatnej rozhodcovskej doložky je nulitným aktom (paaktom), neuviedol, že exekučné konanie môže prebehnúť na podklade rozhodnutia, ktoré nie je vykonateľným exekučným titulom, nespochybnil, že platnosť rozhodcovskej doložky alebo zmluvy musí byť posudzovaná *ex offico* nielen v exekučnom konaní, ale aj v iných konaniach (napr. či nezakladá prekážku *res iudicata* pre civilné konanie), a ani z ničoho nevyplývalo, že by odvolací súd nemal na zreteli, že ak je rozhodcovská doložka absolútne neplatná, jej neplatnosť nastáva bez ďalšieho zo zákona a hľadá sa na ňu akoby nebola uzavretá. Podľa názoru najvyššieho súdu tieto otázky nemali vplyv na konečné rozhodnutie odvolacieho súdu.

24. Najvyšší súd uviedol, že odvolací súd založil svoje rozhodnutie na právnom názore, že neopodstatnenosť podanej žaloby spočívala v nevyužití možnosti domáhať sa ochrany svojich práv v rozhodujúcom čase a konaní. V prejednávanom spore má zásadný význam skutočnosť, že otázka platnosti rozhodcovskej doložky a vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku už bola posúdená exekučným súdom, ktorý prijal záver, že rozhodcovská doložka nie je neplatná, rozhodcovský súd mal založenú právomoc vydať rozhodcovský rozsudok a tento má náležitosti vykonateľného exekučného titulu. Táto podstatná okolnosť podľa odvolacieho súdu bránila tomu, aby tá istá už exekučným súdom vyriešená otázka bola znovu preskúmaná, posudzovaná a rozhodnutá v inom konaní, v ktorom sa sťažovateľka domáha vydania toho, čo jej bolo zexekvované. Tento právny

názor odvolacieho súdu sa podľa názoru najvyššieho súdu neodkláňa od ustálenej praxe dovolacieho súdu založenej sťažovateľkou označenými rozhodnutiami.

25. Ústavný súd konštatuje, že závery najvyššieho súdu nie sú nelogické, arbitrárne a ani zjavne neodôvodnené, a preto nie sú spôsobilé negatívne zasiahnuť do základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani do práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podstata prejednávaneho sporu spočívala v právnej otázke, ktorú odvolací súd posúdil určitým spôsobom. Táto otázka nebola predmetom sťažovateľkou namietaných rozhodnutí dovolacieho súdu. Žiadne z týchto rozhodnutí sa nezaoberalo otázkou, ako posudzovať nárok na vrátenie plnenia prijatého v rámci exekučného konania, namietané rozhodnutia iba čiastkovo riešili určité parciálne otázky týkajúce sa účinkov rozhodcovských rozsudkov v spotrebiteľských sporoch, resp. v exekučných konaniach. Ústavný súd zaznamenal, že sťažovateľka argumentovala aj inými rozhodnutiami krajských súdov, ktoré podobnú skutkovú situáciu vyriešili odlišne od odvolacieho súdu, a to tak, že deklarovali vznik bezdôvodného obohatenia prijatého na základe núteného výkonu rozhodnutia z dôvodu, že nárok z hľadiska hmotnoprávneho oprávnenej nikdy nevznikol a uvedené nebolo možné konvalidovať ani vedením exekučného konania. Odlišná rozhodovacia prax krajských súdov dôvod prípustnosti dovolania nezakladá. Sťažovateľka ako dovolací dôvod označila odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi v zmysle § 440 CSP vyhodnotil, že krajský súd sa svojím rozhodnutím od dovolacej praxe najvyššieho súdu neodklonil. Povinnosť dovolateľa presne špecifikovať namietaný dovolací dôvod je odôvodnená samotnou povahou dovolacieho prieskumu súdnych rozhodnutí, keďže ide o súdny prieskum právoplatných rozhodnutí. Tento zásah do nastolenej právnej istoty je vyvažovaný práve prísnyimi požiadavkami na formálnu stránku podania dovolania, vymedzenia dôvodov jeho prípustnosti a viazanosti týmito dôvodmi dovolacím súdom. Právo na prístup k súdu nemá absolútny charakter a môže podliehať obmedzeniam zo strany štátu. Takýmto obmedzením sú aj § 420 a § 421 CSP, ktoré vymedzujú prípady, keď je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok (I. ÚS 51/2020).

26. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť

k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

27. Na základe uvedeného ústavný súd musel ústavnú sťažnosť sťažovateľky v časti namietajúcej porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozhodnutím dovolacieho súdu odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú, keďže neidentifikoval žiadne porušenie sťažovateľkou označených práv.

28. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. decembra 2020

Miroslav DURIŠ
predseda senátu